

Udtalelser kan der jo i og for sig ikke indvendes noget. Det fremgaar af dem, at Overværgeraadets Formand i høj Grad beklager, at der er Pladsmangel, og paa Grund af den Pladsmangel, der er, siger han saa til Værgeraadene, at de maa være varsomme. Men Konsekvensen af hele denne Grundbetragtning maatte forekomme det mig, være, at samme Overværgeraadetsformand tog stærkt til Orde for at skaffe den nødvendige Plads paa de forskellige Anstalter, saaledes at Værgeraadene meget nyttige Virksomhed ikke skulde indskrænkes, fordi der mangler Plads paa Anstalterne, men det er slet ikke den Konklusion, Overværgeraadets Formand kommer til. Han slutter tværtimod sin Artikel med en Udtalelse, der forekommer mig at være baade ufattelig og i allerhøjeste Grad beklagelig, naar den kommer fra den vedkommende Personlighed. Udtalelsen, som er svær at forstaa, fordi den fremsættes i et yderst knudret Sprog, lyder saaledes: „Det bliver vistnok ogsaa nødvendigt at søge at opnaa Justitsministeriets Bistand til indtil videre at indskrænke de Tilfældes Antal, i hvilke Fritagelse for, at unge Personer mellem 14 og 18 Aar sættes under Tiltale for begaaede Forbrydelser, betinges af Værgeraadets forsyrg, navnlig naar denne paa Grund af vedkommendes Alder eller øvrige Forhold findes at burde ydes gennem Opdragelsesanstalt“. Meningen er vel nok den, at Overværgeraadetsformanden anmoder Justitsministeriet om i Stedet for at sørge for, at de unge Mennesker, der har forset sig, kommer under Værgeraadets forsyrg og optages paa en Opdragelsesanstalt, bliver Genstand for retslig Forfølgning, saa at de kommer til at lide deres Straf, og denne Konklusion er i mine Øjne i allerhøjeste Grad beklagelig. Jeg synes, at af alle Mennesker i vort Land er der een Mand, der mere end nogen anden er forpligtet til at kræve nye Anstalter, naar det viser sig, at de Anstalter, vi har, ikke er i Stand til at gøre Fyldest, og det er netop Overværgeraadets Formand. Men naar han gaar lige den stik modsatte Vej og siger: Der er ikke Plads, og nu ser jeg ikke nogen anden Udvej end at foretage retslig Forfølgning overfor de unge Mennesker — ja, saa har den Mand, saa vidt jeg da kan se, fuldkommen svigtet sin naturlige Opgave i denne Sag. Intet vilde være rimeligere, end om han sagde: Derfor maa vi nu bygge nogle nye Anstalter til Supplering af dem, vi i Forvejen har. Og hvis man herimod vil

indvende, at der, som det fremgaar af den forudgaaende Artikel, er en Del Sandsynlighed for, at der i Fremtiden ikke bliver den stærke Brug for Pladser, som der er i Øjeblikket, forekommer det mig rigtig nok, at man igen kan afvise denne Indvending enten med den Betragtning, at de nye Anstalter kan bygges saaledes, at de kan tages i Brug til anden Virksomhed, naar det skulde vise sig, at de ikke længere behøves til Optagelse af de unge Mennesker, der er kommet paa gale Veje, eller ogsaa med den, at man maatte kunne bygge nogle rent foreløbige Optagelsesanstalter, som kunde nedlægges, naar det — hvad jeg har min Tvivl om — maatte vise sig, at der i Fremtiden ikke mere var Brug for dem. Og her mener jeg, at vi netop har et meget smukt Præcedens at henvise til, thi der er jo et Arbejde i Gang med at bygge midlertidige Optagelsesanstalter for Krigens saarede og syge fra fremmede, krigsførende Lande. Er det dog ikke urimeligt, om et Folk, der tænker saa smukt paa de syge og saarede fra de krigsførende Lande, at det bygger foreløbige Anstalter til at optage dem, ikke sørger for sine egne saarede og syge? Og saadanne Personer er det jo netop, det her drejer sig om, thi vi ved alle, at langt det overvejende Antal af de unge Mennesker, der kommer paa gale Veje, har personlige Forudsætninger som Betingelse for, at de bliver ført ind paa de gale Veje. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om han billiger den Betragtning, der her er fremsat, og om Ministeren er villig til at arbejde i denne Betragtningens Aand.

Til Slut maatte det maaske være mig tilladt at takke den højtærede Minister for et Brev, jeg har faaet med Svar fra Sundhedsstyrelsen paa det store Spørgsmaal, jeg har rejst, angaaende hvad der kunde gøres for paa en rationel Maade at træffe Foranstaltninger imod Degenerationen. Sundhedsstyrelsen har givet et Svar, som jeg skal tillade mig at komme nærmere ind paa en anden Gang, naar et nyt Finanslovsforslag kommer til Behandling, men jeg maa dog maaske nok ved denne Lejlighed have Lov til at sige, at Svaret forekommer mig ikke at være meget logisk. Sundhedsstyrelsen svarer nemlig, at Meningerne om, hvad der skal gøres i denne Sag, er meget divergerende, og at Sundhedsstyrelsen derfor paa det nuværende Tidspunkt kun kan give Anvisning paa en vidtgaende og effektiv Internering af sindsyge, aandssvage og Epileptikere, og at den